

CHRONICLE

NOVINY PRAŽSKÉHO STUDENTSKÉHO SUMMITU
PRAGUE STUDENT SUMMIT NEWSPAPER

XXII. ROČNÍK 05.
18. BŘEZNA 2017

VZTAHY MEZI MEZINÁRODNÍMI ORGANIZACEMI

Pevné partnerství
NATO – OSN

s. 07

VÝZNAMNÉ HISTORICKÉ UDÁLOSTI

CERN – klenot evropské
spolupráce

s. 14

POLITIKA A UMĚNÍ

Šostakovič a Prokofjev
ve stalinismu

s. 15

Rozhovor se spoluzakladatelem Summitu

Před dvaceti dvěma lety dali dohromady dva nadšení lidé na koleni Pražský model OSN, předchůdce Pražského studentského summitu. Tehdy se jednalo o relativně malý projekt, nicméně pro dva lidi i tak extrémně náročný na organizaci. Kvůli velkému úspěchu se v tradici pokračovalo, až se projekt rozrostl do rozměrů, které znáte dnes.

Ve druhém ročníku Pražského modelu OSN jste působil jako generální tajemník projektu, vzpomínáte si na své pocity, když jste sedm let poté nastoupil do Kanceláře předsedy Valného shromáždění OSN?

Přiznám se, že samozřejmě jsem si pamatoval, jak jsme tehdy s Davidem Smithem začínali model Spojených národů. Pro mě to byla zvláštní souhra náhod, že když jsme začínali, tak v té době jsem pracoval v soukromé sféře ve zcela jiném oboru a najednou jsem byl v kanceláři předsedy Valného shromáždění. Samozřejmě to bylo strašně zvláštní propojení s tím, čím jsem si procházel. A jak se ptáte, čím se to liší, tak právě to se lišilo vším, že ano.

J.E. Pavel Kafka

MIMOŘÁDNÝ A ZPLNOMOCNĚNÝ VELVYSLANEC ČR
V TURECKÉ REPUBLICCE

Před dvaceti dvěma lety založil spolu s Davidem Smithem Pražský model OSN. Později začal pracovat na Ministerstvu zahraničních věcí ČR, v kanceláři předsedy Valného shromáždění, na Stálé misi u OSN. V posledních letech působí jako mimořádný a zplnomocněný velvyslanec ČR v Turecké republice. ■

Protože právě v té době málokdo měl zkušenost nejenom s OSN, ale i s tím modelem jako takovým. Byl jsem ve stejné fázi jako spousta studentů dnes, kteří se do toho projektu dnes vlastně dostávají. S troškou větším povědomím o světovém dění, o zasedání Rady bezpečnosti, Valného shromáždění... ale stále to bylo jen na teoretickém základě. A potom přijedete do instituce, která je strašně zajímavá a najednou tam jste, najednou se podílíte na práci té instituce a vidíte dovnitř těch mechanismů a ne jako delegát, ale dokonce spíše jako manažer těch diskuzí. To je úplně jiný pohled, což mi trochu právě připomínalo to, co jsme dělali, když jsme zahajovali projekt.

Co obnášela vaše práce v kanceláři předsedy Valného shromáždění OSN a jak se lišila od pozdější práce při Stálé misi u OSN? A jestli byste nám prozradil, která pozice se vám více líbila?

Kancelář předsedy Valného shromáždění byla unikátní příležitost, protože systémem rotací a volby dochází v určitém momentu, že představitel některé země má privilegium stát se předsedou Valného shromáždění. Osoba na této pozici se mění každým rokem a pro každé zasedání od září do září je nejvyšším představitelem jednoho z orgánů systému OSN. V té době v kanceláři předsedy nás bylo několik vyslaných diplomatů, každý měl v gesci určité portfolio. Já jsem měl v té době zejména rozvojovou problematiku, hospodářskou, ekonomickou, finanční otázky a věnoval jsem se a sledoval jsem také Blízký východ a agendu blízkovýchodního mírového procesu. Když jsem potom přestoupil do stálé mise, tak jsem si prošel také celkem zajímavými agendami, v prvním období to byl zejména rozpočtový a finanční výbor, což je hrozně zajímavé, protože vlastně ani nevíte, jak se vám ten rozpočet formuje a umožňuje fungovat či nefungovat. A v tomto výboru se

POKRAČOVÁNÍ NA →

s. 04

ÚVODNÍK

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

za necelý měsíc se sejdeme v hotelu Ambassador – Zlatá husa na slavnostním zahájení konference. Jste nervózní? Část z vás stane za řečnickým pultíkem a bude mít možnost prezentovat názory svého státu před zhruba čtyřsethlavým davem. Je tedy potřeba se na takovou zkušenost pořádně informačně připravit.

Informační připravenost není vyžadována však pouze za řečnickým pultíkem, vás všechny brzy čeká ostré vyjednávání o agendách, na které se již téměř půl roku připravujete. Tak se na závěr nepaměňte postarat, aby vaše příprava nepřišla vniveč. Doplněte stanoviska o nejnovější informace, pročtěte si znovu background reports, přihlaste se na návštěvu ambasády a připravte si na velvyslance otázku. Nepodceňte informační přípravu, abyste se na výsledné rezoluce a úmluvy mohli jednou podívat s hrdostí, co jste již takto mladí dokázali.

Nepodceňujte informační připravenost ani v reálném životě. Zkoušek, kdy bude potřeba, abyste měli co nejvíce informací, je před vámi ještě plno, ať už se jedná o nejbližší písemku ve škole, maturitu, přijímací zkoušky na vysokou nebo státnice. Mimo školní prostředí jsou to potom volby a dezinformační kampaň ze strany Ruska, na kterou si někteří kandidáti ze zemí Evropské unie začínají stěžovat a v Americe jsme ji mohli sledovat v přímém přenosu. Můžeme čekat, že se podobné útoky objeví před volbami i u nás a potom bude důležité pro budoucnost demokracie, abyste byli informačně připraveni a schopni kriticky uvažovat nad zprávami, které se kolem vás budou objevovat. Rozšiřujte tedy své znalosti, jak jen to jde, a nepřestávejte nad nimi kriticky uvažovat. ■

Linda Coufalová

šéfredaktorka Chronicle

HOSTÉ V. PŘÍPRAVNÉHO SETKÁNÍ

Mats Braun

METROPOLITNÍ UNIVERZITA PRAHA

Na Metropolitní univerzitě Praha působí jako vedoucí katedry International Relations and European Studies. V minulosti se angažoval jako výzkumný pracovník Ústavu mezinárodních vztahů. Přednášel také na Univerzitě Karlově. Studoval politologii na univerzitách ve Stockholmu a v Praze. Hovoří čtyřmi jazyky. ■

Aleš Chmelař

ÚŘAD VLÁDY ČR

Specialista na evropskou ekonomickou a finanční politiku v současnosti působí na pozici vedoucího Oddělení strategií a trendů EU na Úřadu vlády ČR. V minulosti působil jako ekonom a výzkumný pracovník v oblasti finančních trhů think-tanku Centre for European Policy Studies v Bruselu či na oddělení pro ekonomickou a finanční politiku Strany evropských socialistů. Je absolventem Sciences Po Paris a London School of Economics a zúčastnil se stáže v Radě EU. ■

Kryštof Kruliš

VÝZKUMNÉ CENTRUM AMO

Působí coby interní doktorand oboru International Relations and European Studies organizovaného Ústavem mezinárodních vztahů a Metropolitní univerzitou Praha. Studuje též doktorské studium na katedře evropského práva Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, kde také v roce 2005 absolvoval summa cum laude magisterské studium v oboru Právo a právní věda. V rámci programu Socrates-Erasmus absolvoval studium ve Švédsku na Jönköping International Business School. V roce 2011 absolvoval na Metropolitní univerzitě Praha s vyznamenáním také své druhé magisterské studium v oboru Anglofonní studia. ■

Ivo Šlosarčík

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD UK

Je profesorem mezinárodních a teritoriálních studií a doktorem práv. Působí na katedře evropských studií na FSV UK, kde se mimo jiné zabývá právními a institucionálními otázkami evropské integrace. Byl členem vládních poradních orgánů zabývajících se Evropskou ústavní smlouvou a českým předsednictvím v Radě v roce 2009. ■

Jan Walter

STÁLÁ MISE SPOJENÉHO KRÁLOVSTVÍ V ŽENEVĚ

V současné době zastupuje zájmy Spojeného království na poli duševního vlastnictví, jímž se zabývá v mezinárodních organizacích Světová organizace duševního vlastnictví (WIPO), Světová obchodní organizace (WTO) a Světová zdravotnická organizace (WHO). Dříve zastupoval Českou republiku i další země právě v organizaci WIPO, předtím se podílel na českém předsednictví Rady EU. Vystudoval mezinárodní politiku a diplomacii na VŠE a absolvoval program CEMS MIM na VŠE a na London School of Economics and Political Science. V minulosti byl členem přípravného týmu Pražského studentského summitu a analytikem AMO. ■

TÉMATÁ EVROPSKÉ INTEGRACE

Ochrana hospodářské soutěže

Má-li být jednotný trh funkční, musí být jeho pravidla vynucována. O nekompromisním vynucování zásady svobody konkurence Evropskou komisí se již přesvědčil například Microsoft.

Pohled ekonomy

Ačkoli Evropská unie stojí na základech volného obchodu (či možná právě proto), používá přísná pravidla na ochranu hospodářské soutěže, a tedy tržních mechanismů nabídky a poptávky. Opatření, která spadají do pravomocí Evropské komise, je celá řada a nejnásazeno lze rozdělit na opatření proti kartelovým dohodám, proti zneužívání dominantního postavení na trhu a proti státním zásahům do volného trhu.

Prvně se podíváme na regulaci proti kartelům. Tímto slovem lze označit skupinu podniků, které mají výrazný podíl na trhu a které by spoluprací mezi sebou mohly omezit vliv neviditelné ruky trhu a naopak přispět ke svým ziskům. Za kartel lze označit podniky, jež společně nastavují ceny nad cenu ekvilibria, aby maximalizovali své zisky, rozdělují si trh nebo omezují svou produkci. Poslední jmenovaný má za následek zvýšení cen podle zákona poptávky, který uvádí, že s klesající cenou roste poptávané množství.

Evropská unie netoleruje ani zneužití dominantního postavení firem. K tomu může docházet například prostřednictvím nátlaku na dodavatele a obchodní partnery, aby přijali nevýhodné podmínky, dále účtováním příliš nízkých cen, které by likvidovaly veškerou konkurenci, nebo naopak nepřiměřeně vysokých cen, které by poškozovaly zákazníky.

V neposlední řadě zbývají vládní intervence. Ty mohou mít podobu půjček, daňových úlev nebo vládních záruk, které zvyšují důvěryhodnost firem při poskytování úvěrů. Na první pohled možná na podpoře podniků není nic špatného, podíváme se na to ale takto. Představte si, že by se pořádala soutěž o nejlepší stanovisko a předsednictvo jednoho orgánu či modelu se rozhodlo, že napíše část za své delegáty, bude mít mírnější kritéria při hodnocení nebo se za své svěřence prostě zaručí, čímž by jim dopomohlo k výhře na úkor těch, kteří se během psaní spoléhali jen na své znalosti a dovednosti. A to by jednoduše nebylo spravedlivé.

Toto byl jen výběr z opatření, které Evropská unie používá k ochraně volné soutěže. Ačkoli svými zákroky na první pohled zasahuje do rozhodování podniků, firem i států, na pohled druhý

tak napomáhá k zachování tržních mechanismů, hospodářské soutěže a férovosti.

Pohled právníka

Pramenem práva hospodářské soutěže je zejména hlava VII Smlouvy o fungování Evropské unie (Římské smlouvy), konkrétně články 101 až 109.

Evropská komise nemá spadáno na všechny podniky, jež dosáhly dominantního působení, ale jen na ty, které jej zneužijí při soutěži na vnitřním trhu EU. Navíc nejsou zakázány dohody ve prospěch spotřebitelů, jestliže neukládají jiná než nezbytná omezení a nevylučují hospodářskou soutěž v podstatné části dotčených výrobků – nejčastěji jde o výzkum, inovace, regionální rozvoj, ochranu životního prostředí, pomoc malým podnikům a tvorbu pracovních míst. Na tyto případy se vztahuje nařízení o blokových výjimkách.

Komise má v této oblasti široké pravomoci, protože se předpokládá, že jednotlivé členské státy by k prohřeškům svých firem přistupovaly vstřícněji než k cizím. Vytváří legislativu, monitoruje její dodržování, vede vyšetřování konkrétních případů porušení hospodářské soutěže a uděluje sankce.

Evropská komise a antimonopolní úřady ve všech členských státech EU spolupracují prostřednictvím Evropské sítě pro hospodářskou soutěž (ESHS). Lisabonská smlouva Evropskému parlamentu nepřidala nové významnější pravomoci, a tak je v této oblasti pouze konzultován. Kontrola se řídí zásadou de minimis, to znamená, že Komise neřeší případy natolik malé, že nemají vliv na komunitární trh.

Pravidla hospodářské soutěže EU jsou přímo použitelná a soudně vymahatelná ve všech členských státech. Při porušení hospodářské soutěže hrozí pokuta až 10 % ročního celosvětového obrátu a manažerům nepodmíněný trest odnětí svobody. Pokud stát nezakročí proti pachateli, hrozí mu žaloba na nečinnost.

Zřejmě nejslavnějším případem sporu v soutěžním právu byly opakované pokuty Komise Microsoftu za zneužití dominantního postavení, když odmítal poskytnout a později nepřiměřeně drazo zpoplatnil přístup ke zdrojovým kódům svých operačních systémů, čímž znemožnil rychlé vytváření konkurenčních systémů, které by fungovaly stejně dobře či lépe. ■

Tomáš Krause
Anna Umlaufová
redaktoři *Chronicle*

Termín závěrečné konference

7. 4. — 10. 4. 2017

ROZHOVOR

Pavel Kafka: Byli jsme překvapeni jejich zájmem

POKRAČOVÁNÍ Z TITULNÍ STRANY

dělá rozpočet pro celé fungování organizace, ale také pro mírové operace a ten rozpočet je prostě tím umožňovatelem a limitátorem veškerých aktivit, které ta organizace má. To bylo velmi zajímavé pro pochopení mechanismu fungování. A potom jsem delší dobu měl na starosti čtvrtý výbor, který se zejména týká otázek Blízkého východu a palestinské rezoluce, což jsem měl na starosti i ve Valném shromáždění.

Ty preference nebyly ani tak o pozicích, jako o tématech. Zajímavé bylo všechno, ale pro mě asi nejzajímavější bylo, že jsem tam byl jakoby na třech různých agendách a měl jsem možnost si všechny ty agendy nějakým způsobem projít.

Jak moc a v čem přesně se liší prostředí diplomatické simulace a reálné prostředí OSN?

Já mohu mluvit pouze za pár prvních ročníků, takže mé zkušenosti byly zcela jiné, než máte teď. Tehdy v těch úplných začátcích to bylo něco, co budujete s vervou, a struktura a forma se teprve postupně vyvíjí. Bylo to opravdu o tom, pokusit se nastartovat nějakou aktivitu a teprve potom, možná až po pěti letech to dostalo nějakou opravdovou profesionálnější strukturu. Já nemohu tedy mluvit za to, jak je to teď, tehdy to byla velmi zajímavá aktivita pro studenty, ale myslím si, že samozřejmě oproti tomu, co je v realu, je to úplně něco jiného. To, že nastudujete problematiku a že se pokusíte pochopit motivaci jednotlivých zemí v jednotlivých agendách v žádném případě nemůže znamenat, že je můžete reprezentovat. Protože to je tak hluboká a historicky provázaná věc a zejména v OSN, kde se ty otázky projednávají v průběhu desetiletí, tak prostě objektivně nemůžete proniknout do toho historického či jiného nákladu, který si ta delegace s sebou nese v jednotlivých otázkách a jste vždycky překvapeni, v jakých detailech nebo naopak v jakém kontextu může agenda být pro někoho složitější, než si vůbec dokážete představit. Tak myslím, že to je ten největší rozdíl. Tady to není o tom pochopit, jak funguje OSN, to myslím, že je zvládnutelné, myslím že ta dynamika těch diskuzí je podobná. Můžete dobře reprezentovat tu zemi, kterou si zvolíte, či je vám vylosována, ale jde spíše o to, že jste dost často překvapováni, v čem je v některých otázkách ta pozice mnohem hlubší, než si dokážete představit a než vlastně jsme schopní si třeba načíst, naučit se a tak. To je asi ten základní rozdíl.

Co vás tehdy vedlo k založení Pražského modelu OSN?

David Smith. To je zcela jednoznačné. Já jsem měl štěstí, že jsem s ním tehdy pracoval na nějakých projektech a když jsme si povídali, povídali jsme si o zahraniční politice. On tím modelem, když byl ve Spojených státech, žil, on byl podle mě velmi aktivním účastníkem a nějak jsme se dopracovali k tomu, že tady něco

ARCHIV PSS

podobného není a když přišel s myšlenkou založit model taky, tak jsme to chvilku prodiskutovali, projednávali, zjišťovali, jaké budou naše možnosti, jak se tomu věnovat v souvislosti s prací, která samozřejmě nebyla úplně časově vstřícná – vy z vlastní zkušenosti víte, že organizace toho projektu je časově náročná. Ale první ročník jsme zvládli rozběhnout ve dvou, díky jeho drivu. To bylo to, co mě k tomu přivedlo a myslím si, že to byla obrovská škola taky být při zrodu něčeho takto zajímavého a velkého, jako byl Pražský model Spojených národů.

Jaký byl tedy první a druhý ročník? Máte nějaké zákulisní zážitky?

Všechno bylo v zákulisí, že jo, my jsme byli v zákulisí. Směje se. Já si pamatuju, že jsme měli s Davidem Smithem docela dlouhou diskuzi o tom, na koho to zaměřit. On preferoval vysoké školy, já jsem trochu víc preferoval střední školy a argumentoval jsem tím, že je to důležité pro formování člověka. Když se podíváte na vysokoškoláka, ten už má do určité míry jakousi představu kam jít a proč, ale když to dáte o tu úroveň níž, na úroveň střední školy, tak dáte lidem větší možnost seznámit se s něčím, k čemu by se dostali jinak právě až v rámci vysoké školy. A tehdy ty střední školy neměly tolik možností, jak ukázat studentům něco nového, a proto mi přišlo, že by bylo zajímavější to udělat pro studenty středních škol. Řekněme od druhého do třetího ročníku primárně, protože první se rozkoukávají, čtvrtý se zabírají maturitou. Takže tohle potom byla naše cílová skupina. Poslali jsme celkem asi 300 dopisů školám, a byli jsme docela překvapeni jejich zájmem.

Byl o to velký zájem?

Byl o to zájem. Přiznám se, že nevím, kolik bylo na začátku zemí, jestli kolem třiceti, možná čtyřiceti, měli jsme limitovaný počet míst. Měli jsme myslím jenom Radu bezpečnosti, Valné shromáždění a myslím, že ani ne výbory, už si to přesně nepamatuju. My jsme měli pár takových workshopů, na kterých jsme se pokoušeli studenty dostat k tomu, aby věděli, co je čeká, ale bylo jich málo a nebyly příliš strukturované. Potom jsme viděli, jaký to mělo úspěch. Studenti se už v tom prvním ročníku pokoušeli kontaktovat ambasády a snažili se zjistit, co se dalo. Někteří přišli v tradičních oděvech svých států, nebo alespoň v jejich názvacích. To jsme si řekli, že to asi mělo smysl, ale viděli jsme, že ve dvou se to nedá, že potřebujeme nějaký přípravný tým, a z prvních „vlastovek“ jsme potom sestavili skupinu prvních pěti – sedmi organizátorů. Potom se to rozrůstalo až v to, co děláte vy.

Posuňme se zase blíže současnosti. V posledních letech jste působil jako mimořádný a zplnomocněný velvyslanec v Egyptě, Súdánu a Eritrei, a to v období Arabského jara, zásadních politických zvrátů v Egyptě či rozdělení Súdánu. Jak k těmto změnám přistupovala česká diplomacie?

Samozřejmě česká diplomacie – diplomacie Evropské unie, a my v té době jsme už byli členy – tak na to samozřejmě musela reagovat a reagovala. Ty události se vyvíjely tak strašně rychle, že nebylo možné očekávat, co se stane, protože většinou byla sotva šance reagovat na to, co se právě stalo. Ten vývoj v Egyptě, který je někdy nazýván Arabským jarem, tak určitě znamenal velmi významnou výzvu pro zahraniční politiku a diplomacii, a ne jenom České republiky. Protože se změnila zcela struktura společnosti, zcela se změnila bezpečnostní rizika, která jsou spojena s turbulentními událostmi a Egypt procházel turbulentními událostmi veškerou část roku 2011. Pro nás je samozřejmě důležitá otázka bezpečnosti a také otázka pochopení problematiky země – každá země má nějaká specifika. Musíme také nějakým způsobem sledovat zájmy českých podnikatelů a podniků, které v té době v té zemi působí, takže to bylo také naším významným úkolem. Některé společnosti a firmy byly samozřejmě ostražitější, když se měly rozhodovat o dalších aktivitách, takže jsme se snažili zprostředkovávat vyvážené informace. Je fakt, že některé společnosti kvůli tomu působení v Egyptě ukončily, nebo zvažovaly ukončení a některé naopak tam od roku 2011 přesně v době těch nejturbulentnějších událostí začaly investovat a začaly budovat fabriku nebo továrnu. Například firma Pegas, která tam vyrábí, se přesně v roce 2011 rozhodla investovat, postavila tam továrnu, teď nedávno dostavěli druhou linku. A v první řadě samozřejmě byla důležitá bezpečnost občanů České republiky, turistů, kteří v Egyptě v desítkách tisíc pobývali a pobývají – to byla naše hlavní náplň, abychom měli jistotu, že jsou v pořádku a že budou v pořádku.

Jak to tedy přesně ovlivnilo vaši práci jako velvyslance?

Každá země má něco jiného, každá země vyžaduje jiný přístup, každá země umožňuje jinou práci, proto i ta práce na velvyslanectví je jinak koncipovaná. Někde je větší ekonomický zájem, někde je větší krajanská komunita, někde jsou desítky nebo stovky tisíc turistů... Já si myslím, že tím primárním zájmem, který určuje vždycky všechno, je bezpečnost českých občanů. Jak těch, kteří jsou na velvyslanectví, tak samozřejmě těch, kteří tam přijíždějí. V tomto je nejobtížnější umět včas reagovat na změny situace, a to si myslím, že ne vždy ve všech destinacích naleznete – to, že sledujete politiku, jednáte, přijíždí návštěvy, jsou nějaké kulturní akce, to je běžná náplň všude, v trochu jiných podmínkách. Je to vždycky země od země, ale ten hlavní akcent je kladený na bezpečnost, a to se zemi od země liší a je potřeba vždy udělat vše, co se dá.

Ještě bych se zeptala, vy jste byl akreditován v Súdánu v době, kdy se Súdán dělil na dvě části, jak tohle bylo z vaší pozice náročné sledovat a zároveň, stal jste se potom akreditovaným velvyslancem i v Jižním Súdánu?

Prosím vás, připomeňte mi, kdy se vlastně rozdělil Súdán? Bylo to v roce 2011 to referendum a poté k prvnímu lednu, že? Já tímto jenom chci říct, že když jsem nastoupil, tak už bylo rozhodnuto, jakým směrem to půjde, že to bude spět k referendu. V té době

už jejich rozdělení bylo za spirálou násilí, ale zase před tím, než se objevily spory o rozdělení dalších částí území, zejména tedy ohledně území s ropou – na společných hranicích znovu krátce po rozdělení byly bojové operace o kontrolu toho území. Čili v té době se rozdělení Súdánu v zásadě už neřešilo a ještě se znovu neřešilo.

Co to pro nás znamenalo? Pamatuju si jeden takový moment, kdy se k nám Súdánští představitelé přijeli informovat a inspirovat, jak jsme rozdělili Československo. Ale nezajímala je ta mírová cesta, tím vším už si oni prošli, to už jim bylo k ničemu. Přišli si třeba zjišťovat, jak jsme rozdělili naše aktiva a finanční závazky. Jak se rozdělila federální měna, jak se vyrovnávaly mezinárodní závazky, a podobně. To je totiž strašně složitý mechanismus, který je také hodně citlivý a když to neuděláte správně, tak to zavádá mnohá nepochopení do budoucna. Bohužel se Súdán tehdy nerozděloval podle inspirace sametové revoluce, ale to si přiznejme, že takových oblastí by bylo mnohem více, které by tu inspiraci mohly čerpat a bohužel nečerpaly.

Mohl byste okomentovat, jak moc se po událostech arabského jara změnila atmosféra ve výše zmíněných zemích?

Abych to trochu oddělil – každá země si tím obdobím, které nazýváte období arabského jara, zhruba tak v tom období 2011–2014, prošla úplně jinak a byla dotčena úplně jinak. Třeba Eritrea žádný dopad neměla, Súdán v zásadě tím také nebyl dotčen. Nejvíce samozřejmě si tím prošel Egypt, ten měl v té době před sebou také velké ekonomické výzvy. Ta doba nebyla úplně taková, že by se rozvíjely pracovní příležitosti. Tehdy jsme si říkali, že vzhledem k počtu dětí, které se rodily, tak každý rok měl Egypt připravit a otevřít asi sedm set tisíc nových pracovních příležitostí. Za ty tři roky to jsou skoro dva miliony. To prostě nešlo, protože ekonomický vývoj to samozřejmě brzdil, čímž se zakládalo na nějaké sociální tenze, protože jednoduše nebyl dostatek uplatnění pro lidi. A bylo to v době, kdy se vraceli pracovníci ze zálivu, kde Egypťani hodně pracovali a kvůli ekonomické recesi šla tamní možnost uplatnění dolů. A také je třeba mít na paměti, že přesně v tu dobu se zhoršila situace v Libyi natolik, že se vrátil asi jeden a půl milionu Egypťanů, kteří tam pracovali, a to všechno v té době mělo samozřejmě obrovský dopad na společnost.

A na závěr, co byste vzkázal letošním účastníkům Pražského studentského summitu?

Věřím, že účastníci modelu k němu přistupují vážně a svědomitě. Už to, že tomu věnují ten čas, ten jeden den, dva dny, týden – ta příprava, která je před tou samotnou účastí se potom ukáže na tom, že si tříbíte nějakým způsobem názor. Je to věc dobrovolná a v tuhle chvíli dělat něco dobrovolného znamená, že mají důvod se těmto aktivitám věnovat. Já bych jim vzkázal, že si myslím, že je dobře a jsem rád, že našli energii a zájem, co je tomu potřeba věnovat. Myslím si, že nejen pro mě, ale i za těch dvacet jedna předchozích ročníků, to byla pro velkou část účastníků velmi inspirativní věc a že tato zkušenost může být právě to, co jim pomůže podívat se na věci jiným pohledem a rozšíří jim to obzor, který mají, a přeji jim hodně úspěchů a hodně zábavy. ■

Linda Coufalová

šéfredaktorka Chronicle

NOVINKY Z MEZINÁRODNÍCH ORGANIZACÍ

EU

- Pokud bude Řecko v příštích měsících postupovat efektivně jako doposud, mělo by být od poloviny roku 2018 schopno fungovat na finančních trzích samostatně bez záchranného balíku, prohlásil šéf záchranného fondu eurozóny Klaus Regling.
- Premiéři států Visegrádské skupiny se sešli a dohodli se na společném stanovisku pro nadcházející unijní summit.

OSN

- Na summitu pořádaném pod záštitou UNEP byly vytyčeny ambiciózní cíle. Deklarován byl především boj s plasty ve světových oceánech, například hostující Indonésie slibuje v rámci #CleanSeas campaign redukci odpadu svého námořnictva o 70 %.
- Větší pozornost chce OSN věnovat fyzické kondici a zdravotním službám dostupným migrantům. Především ženy a děti jsou ohroženy virovými nákazami a nedostatečnou péčí při častých případech sexuálního zneužití, reportuje UNICEF.

NATO

- „We strongly support NATO, an alliance forged through the bonds of two world wars that dethroned fascism, and a Cold War that defeated communism,“ nechal se slyšet prezident Trump a konečně tak plně vyslovil podporu Severoatlantické alianci.
- Apel na členské státy, aby dodržovaly 2% kvóty výdajů na obranu, nezůstal nepovšimnut a nedávno zazněl i od finského prezidenta Sauliho Niinista. Zvyšovat své výdaje se zavázala Česká republika i Německo, jehož armáda vzrostla na cca 180 tisíc vojáků.

REPORTÁŽ

Strategy consulting: jak nemít doma ledničku

Když jsem začínal studovat na Cambridge a ptal se lidí okolo, co budou po škole dělat, nejčastější odpověď byla strategy consulting. Tehdy jsem pořádně nevěděl, co to je. Co dělají firmy jako BCG (Boston Consulting Group), Bain, nebo McKinsey, které se objevují na předních místech žebříčků nejlépe placících zaměstnavatelů na světě, nejtěžších přijímacích řízení i nejčastějších zaměstnavatelů absolventů Harvardu, Cambridge nebo Oxfordu?

Ve zkratce radí hlavně velkým firmám (ale i vládám) s nejrůznějšími strategickými rozhodnutími. Máme koupit našeho konkurenta? Je dobrý nápad přijít s tímhle novým produktem? Jak proniknout na trh v další zemi? Kde bychom mohli ušetřit? Jak vyřešit problém toulavých psů v našem městě? Co má člen královské rodiny dělat, aby zlepšil své leadership schopnosti? To všechno jsou otázky, které se mohou objevit na začátku projektu. Poté tým několika konzultantů tráví týdny hledáním odpovědí a tvorbou plánu na základě sběru dat a konzultací s lidmi, kteří problematice rozumí. Od pondělí do čtvrtka v kanceláři klienta, která může být kdekoliv po světě a až na pátek se vrací do kanceláře jejich vlastní firmy v místě, kde projekt probíhá, nebo do své domovské kanceláře, třeba do Prahy. Podle toho, jak jsou daleko.

Člověk si najednou připadá jako v mnohem větším světě, kde se rozhodují věci, o kterých se píše v novinách. Potkává úspěšné lidi, létá po světě a může ovlivnit spousty velkých věcí. U snídaně v hotelu při čtení zpráv skoro denně naráží na velkou událost v byznysu, na které se podílel někdo z kolegů nebo on sám. V mailové schránce přistávají maily od CEO, který tlumočí vlastní poznatky ze schůzek s Donaldem Trumpem nebo Elonem Muskem. Navíc to je tak trochu jako by měl každou chvíli jinou práci – v jiné zemi, v jiném odvětví. Klienti mohou být třeba v energetice, bankovníctví, telekomunikacích, dopravě ale i ve veřejném sektoru. Vše spojuje jen to, že je na začátku každého projektu nesmírně komplexní problém, který je potřeba chytře rozdělit na malé dílky, se kterými se už dá nějak poprat a pak je na konci zas poskládat zpátky. A po pár dnech odpočinku zas

znovu, jinde, s jinými lidmi, něco úplně jiného.

Těžko se dá představit více rozmanitá práce. Zároveň ale i náročnější. Pracovní doba neexistuje, jde vždy o to udělat všechno, co je potřeba, aby byl klient spokojený. A tak je běžné pracovat 60-65 hodin týdně, pracovat v letadle i v taxiku, dělat důležitá rozhodnutí uprostřed noci, neustále být pod obrovským tlakem. Svět velkého businessu nečeká a na to, aby po vás někdo práci zkontroloval, není čas. Často tak procesujete půl světa, ale na všech těch místech máte sotva čas si jít večer zaběhat, jinak jste v kanceláři, nebo v hotelu.

Když už se rozhodnete stát se konzultantem, čeká vás krátký test na logické myšlení, po kterém následuje série pohovorů, kde budete řešit situace, které by mohly nastat na skutečných projektech. Celý tenhle obor je založený na šikovných lidech z různých prostředí, kteří přinášejí různé pohledy na věc a různé nápady. Proto je úplně jedno, jestli studujete filosofii, architekturu nebo matematiku, i jestli na Cambridge nebo v Brně. Důležité potom je neztrácet hlavu, a i v nekomplikovanější situaci nějak postupovat dopředu. Stojí to za to? To si každý musí rozhodnout sám. ■

Ondřej Dočkal

hlavní koordinátor XX. ročníku PSS a asociace v BCG

Take a stand. Be prepared for the future.
Study INTERNATIONAL RELATIONS AND EUROPEAN STUDIES at MUP.
www.mup.cz

TOPICS OF TODAY

The Rise of Nationalism

It is fair to say that the refugee crisis put Europe to a test as an incident of this scale has never been witnessed ever since World War II. During the many years after the war, the EU has taken precautions and has been preparing for what might happen. However, the refugee crisis has proved that whatever measures the EU had taken, it has still been unable to serve the needs of the many. And it has moreover created a podium for the different speakers that prey on the fear of the unknown.

The surge of populism, which has taken over Europe, hasn't just echoed the fears of the citizens but it has amplified them into a much greater form. That form has been an exact repetition of the mistakes by which Europe was subjugated during the Second World War. As a matter of a fact, they have been the same mistakes which the Europeans who lived to see the war have sworn not to repeat. Political parties which once were obviously unfit to gain even a seat in parliament can now be seen strong and flourishing. Moreover, the whole crisis

has encouraged different parties to take matters into their own hands. Meaning that the people, who once only expressed their hate towards multiculturalism and different ethnicities, now feel the need to "solve" the problems personally. What is even more dangerous is not the fact that these people have been promoting hate and violence to other people, but the lack of reasoning and solutions that has been driving them.

The rise of these sorts of extremist movements doesn't serve any purpose, it rather creates a division among the citizens of a country. And what most people fail to notice is that nationalism serves the interests of nobody but the radical groups like ISIS. This is not an "anti-nationalist rhetoric", as some might argue, but the sad truth. The hate generated by these movements has made the integration of the minorities in Europe, which are poorly integrated, even more difficult. Meaning that there will be created an atmosphere, where the people who once feared being labeled as racist or

xenophobic will become quite comfortable. And the victims of that hate rhetoric and xenophobia will eventually start feeling helpless and stranded with no possible way of answering this rhetoric or avoiding it. That helplessness will in return generate an equal amount of hate, which will be amplified in the attacks we have recently been witnessing.

All in all, it is fair to say that nationalism and hate are not the answers to the current problems, regardless of the justifiable fears of the public. Nationalism creates the wedge that people witnessed 70 years ago; following that path will bring misery and tragic results. ■

Rafat Kurdi

redaktor Chronicle

VZTAHY MEZI MEZINÁRODNÍMI ORGANIZACEMI

Pevné partnerství NATO – OSN

„Strany této smlouvy znovu potvrzují svoji víru v cíle a zásady Charty OSN a svoji touhu žít v míru se všemi národy a všemi vládami.“ hlásá první řádek, hned pod nadepsaným datem, „4. dubna 1949, Washington D.C.“ Smlouvě se tedy říká Washingtonská, podle místa jejího zrodu, a jak už z jejího z prvního řádku můžeme tušit, jejím podepsáním se čerstvě vzniklá Severoatlantická aliance stala silným partnerem, o kterého se OSN může v těžkých časech opřít.

Charta OSN je v textu smlouvy zmíněna na pěti různých místech, ale spolupráce obou společností sahá dále. NATO a OSN sdílí společný cíl a závazek – udržovat mezinárodní mír a bezpečnost. Ale protože NATO je primárně organizací sebeobraněho charakteru, hraje pro její mezinárodní působení velkou roli obzvláště Rada bezpečnosti OSN. Severoatlantická aliance na ni spoléhá při zajišťování právního rámce

pro užití síly mimo sebeobranu v nepředvídaných situacích podle článku 51 Charty OSN a článku 5 Washingtonské smlouvy. Rada bezpečnosti OSN zase nedisponuje žádnými vlastními jednotkami, tudíž účast aliančních vojáků je pro naplnění peacekeepingových misí klíčová. Všichni spojenci se navíc mnohem raději podílejí na misích pod mandátem Rady bezpečnosti OSN, na které se nevztahuje článek 5 Washingtonské smlouvy.

Aliance navíc považuje vůdčí úlohu OSN při koordinaci multilaterálních stabilizačních a rekonstrukčních operací za velmi žádoucí. Rezoluce Rady bezpečnosti poskytly NATO mandát pro operace na západním Balkáně, v Afghánistánu a Libyi. Také poskytly rámec pro tréninkové operace NATO v Iráku.

Jak už bylo řečeno výše, NATO a OSN sdílí závazek udržování mezinárodního míru a bezpečnosti. Obě organizace na něm

spolupracují od počátku 90. let v operacích na podporu míru a v krizovém managementu. Tyto dvě organizace spolupracují ale na mnohem více úrovních. Civilní vojenské operace, boj proti obchodování s lidmi, boj proti užívání min, ženská práva, kontrola zbrojení, nešíření jaderných zbraní a boj proti terorismu – to je neúplný výčet témat, na kterých OSN a NATO spolupracují.

V roce 2008 spolu organizace podepsaly deklaraci o kooperaci a od té doby generální tajemník NATO podává pravidelné zprávy generálnímu tajemníkovi OSN. Výměna informací je ale širší, pravidelné výměny a rozhovory na pracovní úrovni ohledně politických a provozních otázek se staly základem vztahů mezi oběma organizacemi. ■

Linda Coufalová

šéfredaktorka Chronicle

MODEL OSN

UNSC

Velvyslanci členských států Rady bezpečnosti OSN při minulém přípravném setkání opustili tradiční jednání o bezprostředně aktuálních konfliktech a bezpečnostních hrozbách a přesunuli se k řešení více koncepční, ale neméně důležité, otázky – totiž trestněprávní odpovědnosti členů mírových misí OSN.

Tentokrát velvyslanci dostali za domácí úkol připravit návrh rezoluce a sešla se sbírka vskutku kvalitních dokumentů, ve kterých byly k vidění neotřelé nápady jako například ustavení mezinárodního soudu zabývajícího se právě trestáním peacekeeperů. Následovalo jednání, které i přes složitost tématu bylo velmi konstruktivní. Je třeba ocenit přístup velvyslance Ruska jakožto předkladatele rezoluce, ale s konstruktivními návrhy přicházeli i velvyslanci Číny, Egypta, Senegalu, Španělska či Ukrajiny. Jednání bylo završeno schválením rezoluce, která se tak stala prvním přijatým dokumentem XXII. ročníku Pražského studentského summitu.

Na závěr pak došlo k představení historické krize. Již tradičně se totiž velvyslanci na pátém přípravném setkání vrací do minulosti, v minulosti se zabývali například rwandskou genocidou či sovětským vpádem do Afghánistánu. Nyní se přesunou do března roku 1999, kdy bude Rada bezpečnosti OSN muset zaujmout stanovisko k zahájení bombardování Jugoslávie ze strany Severoatlantické aliance, ke kterému došlo bez předchozího souhlasu právě UNSC. Velvyslanci tedy na jeden workshop přestanou zastupovat své státy, neboť Rada bezpečnosti bude

DISEC

ARCHIV PSS

Summit nám utíká jako voda a před námi je poslední, v pořadí pátý workshop. Na minulém setkání delegáti úspěšně zúročili svá stanoviska i dosud nabyté rétorické schopnosti v plenárních projevech na téma prevence závodů ve zbrojení ve vesmíru, které se jim opravdu povedly a utvrdily nás v přesvědčení, že nadcházející jednání budou jistě plodná. Dopověděli jsme si také podrobnosti o jednacím řádu, jež si posléze delegáti vyzkoušeli v praxi při jednání. Jonathan Machander také představil poslední

ARCHIV PSS

zasedat v osmnáct let starém složení. Je tedy otázkou, jak si poradí s touto změnou a zda situaci vyřeší lépe než jejich předchůdci v roce 1999. ■

Daniel Netrval

místopředseda

bod agendy, jímž je obchod s konvenčními zbraněmi, a stihl nám tak mimo jiné povědět, jaký je rozdíl mezi tankem a obrněným vozidlem, jak jednoduché je vytvořit si improvizovanou zbraň nebo proč má kazetová munice občas křídélka.

Vzhledem k tomu, že se mílovými kroky blíží dubnová konference, se pátý workshop ponese právě v duchu přípravy na závěrečná několikadenní jednání. Společně s Radou bezpečnosti přivítáme posledního hosta tohoto ročníku, zhodnotíme poslední stanoviska a naposledy si před konferencí zajednáme. Naše setkání tak bude jistě hořkosladké. Vojtěch Vrabec pak delegátům prozradí, jak se na konferenci připravit, co všechno vzít v úvahu, jak nejlépe využít všechny své znalosti a schopnosti a jak si tolik očekávané vyvrcholení Pražského studentského summitu co nejvíce užít. Pak už se budeme jen loučit – zatím našťásti ne napořád – a možná se dočkáme i malého překvapení. My osobně se nemůžeme dočkat, až se na konferenci v plné kráse ukáže, jak moc se naši delegáti zlepšili a co všechno se během pěti workshopů stihli naučit. ■

Hanka Nguyen

místopředsedkyně

ECOFIN

Dnešním setkáním završíme celou přípravnou část Pražského studentského summitu. Není však třeba smutnit, ba naopak se můžete již začít těšit na závěrečnou konferenci, kdy na vás čekají dny nabitě jednáními, která budou zcela ve vaší režii.

Ovšem nyní se ještě vraťme k minulému přípravnému setkání v Hospodářském a finančním výboru Valného shromáždění OSN. Hned na začátku jste obdrželi zadání case study o uprchlickém táboře Atini, které jste si museli prostudovat a ve skupinách určit správnou strategii, jak budete postupovat při řešení zadaných úkolů. Následovalo kratší ekonomické okénko, ve kterém tentokrát byla rozebírána ekonomická nerovnost. Po krátké přestávce byl

HRC

Právě začíná naše poslední přípravné setkání, což se pro někoho pojí s očekávaným příchodem jara nebo také s blížícím se „strašákem“ jménem maturita. Nás ale zajímá něco zcela jiného, a to konkrétně již mnohokrát zmiňovaná závěrečná konference, která je přirozeně nejdůležitější částí celého Summitu. Znamená to, že si kromě klasického připomenutí minulého setkání a uvedení toho dnešního, zhodnotíme naši téměř půlroční společnou cestu za poznáním lidských práv.

Předchozí setkání započalo z morálního hlediska složitým tématem, kterým je jednoznačně právo na interrupce. V rámci této části bychom velmi rádi vyzdvihli nadstandardní znalosti delegátky Slovinska, které nás velmi příjemně překvapily. Následně vás předseda Tomáš seznámil s možnostmi ochrany lidských práv v Evropě. Pevně věříme, že spousta z vás se chystá na nedělní moot court, kde můžete využít znalosti nabyté v průběhu přípravných setkání a tím i získat výhodu nad ostatními. Další ze série vědomostních her prokázala, že ani naši delegáti nejsou tak dokonalí, aby nemohli být ještě dokonalejší. Díky hře jste si připomněli důležité znalosti z oboru lidských práv, které jste už možná časem pozapomněli. Poté dokončil Tomáš svou poutavou přednášku na jednací řád, jehož důkladná znalost je opravdovou nezbytností pro závěrečnou konferenci! Setkání jsme ukončili jednáním o environmentální migraci. Ačkoliv je to téma velmi komplikované, oceňujeme věcnost a odbornou správnost projevů. Mezi nejlepší patřili především delegáti Saúdské Arábie, Filipín, Čínské lidové republiky a Argentiny.

Dnešní setkání bude zaměřené především na jednu ze specialit, která vás čeká na závěrečné konferenci. Co to bude vám

před vámi další blok o debatě a argumentačních faulech. Prvně jsme se zamýšleli nad tím, proč bychom měli debatě nastavovat vůbec nějaká pravidla. Dále jsme si řekli, co to jsou argumentační fauly, kde je nacházíme, proč se využívají, a ukázali si konkrétní příklady, které se objevily v nedávné době například na sociálních sítích. V rámci aktivity, která navázala na přednášku, jste měli využít dané fauly, abyste, jakožto představitelé politické strany, přesvědčili voliče a obhájili si váš kontroverzní volební program.

V naší poslední odpolední části nás čeká opět nabitý program. Vrátime se ještě ke case study, protože dnes musíte v rámci working groups manažerovi uprchlického tábora odprezentovat vaše řešení úkolů, které vám zadal. V další části se zaměříme na přípravu na konferenci. Jedním z předpokladů úspěšného jednání je znalost jednacího řádu, proto si v prezentaci vysvětlíme, jak se například předkládají a schvalují pozměňovací návrhy, dokumenty nebo jakým způsobem se může změnit pořadí bodů agendy. Abyste byli na jednací dny opravdu dobře připraveni, tak si ještě jednou probereme všechny body agendy. Zdůrazníme, co je v jednotlivých bodech důležité, a určitě bude čas i na vaše dotazy, tak této příležitosti neváhejte využít. Na závěr si také řekneme praktické informace o konferenci – jak bude všechno probíhat, jaký je vhodný dress code pro dámy a pro pány a další. Doufáme tedy, že si s námi poslední přípravné setkání náležitě užijete! ■

Sára Filípková

místopředsedkyně

ale prozradíme až odpoledne. Navíc vás seznámíme s tím, jak se stát tím nejlepším delegátem konference. Nebude chybět ani další hra a pracovní skupiny, kde doladíte poslední nejasnosti před konferencí. A abychom nezapomněli, budeme samozřejmě jednat, a to o pořadí bodů agendy. Důrazně doporučujeme tuto část nepodcenit, protože již nyní máte možnost prosadit zájmy svého státu.

Na závěr bychom chtěli všem poděkovat za dosavadní snahu a aktivitu, se kterou jsme velmi spokojeni. Jsme rádi, že máme tak skvělé delegáty jako jste vy a proto doufáme, že se nám bude společně dále dařit jak dnes, tak především na závěrečné konferenci! ■

Zdeněk Nevřivý

místopředseda

MODEL OSN

UNESCO

Je těžké tomu uvěřit, ale přípravná část XXII. ročníku už je téměř za námi. Minulý workshop jsme měli napilno a pomalu už jsme se začali chystat na konferenci. Ihned po dlouhém dopoledni jsme se rozdělili do working groups, ve kterých jsme přemýšleli nad tím, jak by měl vystupovat správný diplomat.

Poté Petra shrnula nominační zprávy na památky vybrané delegáty, které sice byly na velmi vysoké úrovni, ale prostor ke zlepšení se vždy najde. Nominačním zprávám jsme se následně

ARCHIV PSS

UNEA

Za sebou máme již čtyři přípravná setkání, během kterých se delegáti postupně připravovali na závěrečnou konferenci. Na tom posledním se dověděli, jak obstáli v přednesu historických projevů a dostali užitečné rady, jak se stát co nejlepším řečníkem.

V průběhu krátké přednášky byli seznámeni s problematikou financování veřejných statků.

Pomocí několika aukcí si osvojili význam ochoty platit a fundamentální rozdíl mezi soukromými a veřejnými statky.

Při další aktivitě měli účastníci možnost představit svá stanoviska k III. bodu agendy ostatním zástupcům států z regionu, shrnout situaci ve své zemi a sdělit hlavní priority. Mohli se tak v rámci regionálního jednání shodnout na společných cílech a směřování dané oblasti při hlavním jednání. Následně se už celou hodinu a půl jen jednalo. Většina delegátů v obecné rozpravě přednesla své postoje na téma správy lesních ekosystémů. Byla zmíněna nelegální těžba dřeva i otázka zastavení deforestace, přičemž důraz byl kladen na nerovné možnosti jednotlivých států. V podrobné rozpravě se diskutovalo jak o sdílení technologií a know-how, tak o finanční podpoře.

A na co se můžeme těšit tentokrát? Dnešní a zároveň poslední přípravné setkání zahájí debata „Pět proti pěti“. Dále budeme pokračovat v přípravách na závěrečnou konferenci. V jednacím řádu jste si určitě již všichni nastudovali, že členové Environmentálního shromáždění předkládají návrhy v podobě rezoluce a rozhodnutí a že tyto návrhy musejí odpovídat stanovenému formálnímu a obsahovému členění. Dozvíme se konečně, co má tímto jednacím

věnovali i v jednotlivých nominačních skupinkách, kde si delegáti vyslechli poznámky ke svým konkrétním zprávám.

Následovala Tedova prezentace o tom, jak udělat dobrou prezentaci a čeho by vlastně prezentace měla dosáhnout, což delegáti využijí dnes při vlastním prezentování. Potom přišel na řadu minutový valčík pod taktovkou Konstantina, během kterého delegáti přetvářeli nepříliš sofistikované komentáře z internetových stránek na diplomaticky vyspělejší projevy.

Po krátké přestávce přišla na řadu přednáška Adama na téma procesu sestavování a přijímání dokumentů, tedy cíl každého jednání. Teoretické vědomosti hned nato delegáti převedli do praktického užití při schvalování dokumentu o eutanázii, o které již jednali na prvním workshopu.

Na dnešním workshopu budou mít delegáti slovo téměř neustále. Společně odpoledne zahájíme již zmiňovanými prezentacemi na jednotlivé nominované památky. Delegáti se budou snažit svou památku co nejlépe představit a zaujmout své kolegy.

Následovat bude detailní příprava na průběh blížící se konference. Nejdříve si delegáti vyslechnou organizační informace v rámci konferenčního okénka, následně se rozdělí do working groups, kde budou diskutovat o průběhu a cílech jednání. Poté se dozvědí něco o procesních zvláštностech konferenčního jednání, se kterými dosud nepřišli do styku. Na úplný závěr si pak ještě zajednají o pořadí bodů agendy projednávaných na konferenci. Tím bude přípravná část programu XXII. ročníku zakončena a další krok už povede na konferenci. ■

Tadeáš Zíka

předseda

ARCHIV PSS

řád vlastně na mysli a jak by měl návrh vypadat. Pokud patříte mezi ty, co pilně píšete stanoviska svého státu a již nemají dostatek času si jednacím řádem nastudovat, nezapomínejte. Jak vyslovit či stáhnout garanci návrhu dokumentu a kdy podat návrh na hlasování o jeho přijetí – to vše si dnes vysvětlíme. Největší část odpoledního programu bude věnována – stejně jako na předchozím setkání – jednání. Tentokrát se však bude jednat o pořadí bodů agendy.

Nejste si stále jistí, jak konference vypadá a co si vzít na sebe? Právě tomuto tématu bude věnován závěr dnešního dne. ■

Andrea Tunysová

místopředsedkyně

MODEL NATO

The last preparatory meeting is ahead of us! And since we are all excited about the conference, our programme will be very much focused on the preparation for conference. But first, let's sum up the last preparatory meeting.

Last month, we started with a lecture covering the topic of the maritime cooperation between NATO and the EU. Afterwards, we continued with new soft skills working groups. The Ambassadors had the chance to engage in two out of four prepared activities. The first aimed at giving the Ambassadors some useful tips on how to write a Joint Statement. In the second activity, the Ambassadors talked about advanced skills of delegates. The third one was more practical and focused on diplomatic English – very useful practice prior to the conference. The objective of the last activity was to practise argumentation skills.

In the last part of the afternoon, we all went back in time to 4th March 2014, when a special meeting of the NAC was held after Poland had requested the so-called Article 4 consultations. The Ambassadors discussed the situation in Ukraine and came up with a Joint Statement, which condemned the Russian activities and the self-established government of Crimea, promoted political dialogue among all parties involved in the conflict and stressed the importance of following international law in the process of possible Crimean independence.

The aim of today's programme is the best possible preparation for the conference. Firstly, we will continue with the soft skills working groups. Afterwards, we will talk about the conference

ARCHIV PSS

and learn something about the diplomatic protocol and etiquette. We will split into two groups to discuss conference dress code. After that, all Ambassadors will be divided into regional groups and will go through their last position papers, discuss their priorities and try to come up with a common approach. We will then conclude with a negotiation about the items on the agenda.

Yes, that is indeed pretty much all from our side this year. Now it will be up to you. ■

Zuzana Krulichová

zástupkyně generálního tajemníka

MODEL EU

Jak je známo všem, kteří se vyznají ve složitém fungování Evropské unie a jejích institucí, není Rada Evropské unie orgánem, který by zasedal v homogenním složení. Právě naopak; její princip spočívá v obměnách povolání ministrů dle projednávaných otázek. A tak si i naši ministři na únorovém setkání vyzkoušeli další z rolí, která jim v našem orgánu přísluší – nyní měli na starost rezort financí. Že se nejedná o oblast snadnou a nekonfliktní je zřejmé. Evropská integrace, dlouhá léta především ekonomická, si nastřádala ve své bruselské skříni pořádné množství kostlivců, kteří vylézají ven. Jak se naši ministři dozvěděli, systém, který měl zajistit, že evropské státy vždy platí své dluhy, tak úplně nevedl k požadované stabilitě a růstu. A co s tím má náš Model EU do činnosti? Kromě ekonomicky orientovaného generálního sekretariátu především jeden z bodů agendy, který bude projednáván na dubnovém zasedání Rady EU. Aby tedy naši ministři problematiku situaci dokázali vyřešit namísto těch „bruselských“, vyzbrojili se potřebnými znalostmi o proceduře nadměrného deficitu, která je nejspíš – stejně jako evropské ministry financí – nenechá ještě dlouhou dobu spát.

Unavené ministry tak na dnešním přípravném setkání výjimečně vystřídají vůdci kabinetů, tedy hlavy států a předsedové evropských vlád. Dnes totiž budeme nejen na Pražském studentském summitu, ale především na Eurosummitu – setkání vrcholných představitelů států osmadvacátky. Kromě všudypřítomných fotografií na ně bude čekat především náročné jednání, jehož téma lze vyjádřit jako Quo vadis, Europa? Právě o budoucích

ARCHIV PSS

krocích a dalším vývoji tohoto unikátní celku bude totiž řeč. Jak si představuje evropskou budoucnost německá kancléřka? Jaká je představa států visegrádské čtyřky? Jak velký klín do evropské soudržnosti přinesl brexit? Zdá se, že na tomto jednání se budou psát dějiny! Na programu dne bude totiž nejen diskuse o budoucnosti integrace, ale i téma společné bezpečnosti a zahraniční politiky Evropské unie, jejíhož představení se ujme vyslanec Federiky Mogherini. Účastníky všech modelů proto upozorňujeme – připravte si objektivy, dnes můžete vidět skutečné evropské hvězdy! (Snad však ne padající.) ■

Michaela Dvořáková

náměstkyně generální tajemnice Rady

DELEGÁTSKÝ DUEL

**Anna
Cerhová**

JAPONSKO, UNESCO

**Matěj
Prokop**

ČÍNSKÁ LIDOVÁ REPUBLIKA, UNESCO

Měl by být obsah internetu nějakým způsobem kontrolován a případně omezen?

Téma cenzury internetu je tématem velmi kontroverzním a můžeme na něj pohlížet jak z pozitivního, tak z negativního hlediska. Cenzuru internetu lze shledat nástrojem velmi užitečným pro ochranu obyvatelstva, osobních údajů, ochranu před nevhodným obsahem, pornografií či trestnými činy, avšak především je vnímána jako nástroj omezující svobodu projevu.

Japonsko, jakožto velmi vyspělý demokratický stát, poskytuje plnou svobodu vyjadřování se na internetu, a tato svoboda není nijak potlačována či omezována. Samozřejmě ale existují legislativy zabranující eticky nevhodným či trestným činnostem na internetu, jako je například dětská pornografie a obchod s drogami.

Domníváme se, že pokud je cenzura podložena, občané jsou s ní seznámeni a vědí, že se jedná o věc, která by neměla být veřejně publikována, je poté cenzura občanů přijímána kladně. Avšak nedomníváme se, že by (obzvláště pak v asijských velmocích) mělo docházet k cenzuře internetu v takové míře, jako k ní dochází v dnešní době. Jelikož Japonsko společně s Filipínami jsou jedinými asijskými státy s neomezeným a svobodným přístupem na internet, vyvstává na mysl otázka, proč tomu tak je. Japonsko nezaznamenává žádné teroristické útoky, trestné či neetické činy spojené s nedostatečnou cenzurou internetu. Proto si myslíme, že by se ostatní, zejména asijské, státy měly zamyslet, je-li opravdu nutné internet cenzurovat v takové míře a v jakých tématech ano a v jakých ne.

Dle našeho přesvědčení je cenzura jako taková dobovým přežitkem a dělá více škody než užitku. Nemyslíme si, že cenzura internetu odstraní či jakkoliv eliminuje daný problém. Japonsko rádo poskytne návrhy legislativ upravujících cenzuru internetu a rádo pomůže v nalezení konstruktivního řešení, které bude vyhovovat globálně všem státům. Naším cílem je zajistit rovnováhu mezi neutralitou na internetu, svobodným vyjadřováním a s cenzurou, která má reálné podklady a smysl. Prvním krokem k svobodnému internetu a tím pádem i svobodnějšímu světu může být podpoření univerzálního práva k přístupu na internet, které již vyjádřila Rada pro lidská práva. ■

Čínská lidová republika se na rozdíl od mnoha jiných států perfektně orientuje v hrozbách internetového obsahu, jakými jsou stránky podporující xenofobii, rasismus nebo válečné konflikty, propagující teroristické organizace či dokonce dětskou pornografií. Proto její úředníci dnem i nocí pracují na úpravě internetového obsahu, aby jeho závadná část zůstala skryta očím našim i našich dětí. Z tohoto postupu by si měly ostatní státy vzít příklad a předcházet tím možné radikalizaci svých občanů nebo ohrožování jejich spokojených životů. Zaměstnáváme nemalý počet expertů na tuto problematiku, kteří demokraticky rozhodují o nebezpečnosti obsahu a po odborném a profesionálním posouzení rozhodují o jeho úpravě, či úplném vymazání. Mnoho států toto bere jako zasahování do svobody obyvatel a jako možnost jejich záměrné mystifikace. Ovšem státu jde pouze o zajištění blaha občanů a o předcházení potenciálním hrozbám. Ve státě, kde tento způsob úpravy internetu funguje, jsou občané dle našich analytiků prokazatelně šťastnější a mají menší sklony k radikálním názorům. Mezinárodní organizace by měly zvážit svůj postoj vůči této problematice a následovat politiku Číny, která má eminentní zájem na celosvětovém prosazení tohoto postupu a je ochotna věnovat nemalý počet svých expertů ve prospěch analýzy situace cenzury internetu v ostatních státech s cílem zavedení nebo restrukturalizace jejich postupů při řešení otázky kontroly internetového obsahu. Čínská lidová republika s úspěchem zavedla významné nařízení, jež přenechává odpovědnost za internetovou bezpečnost ministerstvu veřejné bezpečnosti Číny (Ordinance of the People's Republic of China on the Protection of Computer Information System Security) a které je Čína rovněž ochotna pomoci implementovat do zákoníků zainteresovaných států. Toto téma by mělo být předmětem diskuse ve všech mezinárodních organizacích a v žádném případě by nemělo být přehlíženo. Je totiž nesmírně důležité předcházet negativním vlivům a pečovat o zdravý morální i mravní vývoj populace. ■

ÚHEL POHLEDU

**Adam
Urban**

ŘECKO, NATO

**Miroslav
Řehounek**

NORSKO, ECOFIN

**Tereza
Plíšková**

DÁNSKO, EU

Otázka ①

Měla by Evropská unie přijmout Ukrajinu za svého člena?

①

Dle mého by se Evropská Unie měla prvně soustředit na více akutní problémy, jako je například vlna uprchlíků, stabilita eurozóny, nebo přehnaná byrokracie. Otázkou je, jestli se Ukrajina chce připojit do EU. Pokud ukrajinský lid tuto touhu projeví, tak by určitě měla být zvážena a řádně projednána, ale myslím si, že Ukrajina se členem EU prozatím nestane, protože v tuto chvíli Ukrajina není stabilní stát, její teritoriální svrchovanost je porušována Ruskou federací. Jsem toho názoru, že Ukrajina má potenciál se stát členským státem, ale ne v tomto stavu. ■

②

Podle mého názoru je trest smrti nehumánní, krutý a užívání tohoto trestu v jakémkoliv státě je pro mě nepřijatelné. Obzvláště v zemích, kde jsou lidská práva dodržována a respektována, je užívání trestu smrti opravdu nepřijatelné. Myslím si, že i když člověk spáchá sebevážnější trestný čin, zaslouží si druhou šanci. I ten nejhorší zločinec se může díky kvalitnímu vězeňskému systému stát plnohodnotnou součástí společnosti. ■

①

Osobně proti členství Ukrajiny v EU nemám výhrady. Je ale potřeba, aby splňovala všechny podmínky pro přijetí, hlavně tedy Kodaňská kritéria. První kroky na cestě k členství už Ukrajina učinila a snad učiní i další. Sami Ukrajinci by vstup do EU očividně uvítali, vždyť celá revoluce na Majdanu začala nepodepsáním dohody o spolupráci Ukrajiny s EU. Podpořme tedy snahy Ukrajinců stát se evropským demokratickým státem raději než vazalem Ruska. ■

②

Pojmy absolutní trest a civilizovaná země jsou pro mě neslučitelné. Rizika jsou příliš velká a užitek téměř žádný. Nemůžeme vrátit život někomu, kdo se stal obětí justičního omylu. Legální trest smrti může také sloužit k odstranění politických odpůrců. Společnost existuje, protože lidé věřili, že společně můžeme vytvořit lepší svět pro sebe i své blízké, lepší svět než ten, kde by si každý mohl dělat, co chce, například zabíjet. Pokud se ale společnost dopouští stejných zrudností jako ti nejhorší zločinci, neztrácí tím svůj účel i svou legitimitu? ■

Otázka ②

Je užívání trestu smrti akceptovatelné ve státě, který dodržuje lidská práva?

①

Otázkou by spíše mělo být, kdy by tak Evropská unie měla učinit? Nemyslím si však, že by se tak mělo stát v nejbližší době, tedy rozhodně ne ve funkčním období Junckerovy komise. Ukrajina na členství v Evropské unii není v mnoha ohledech připravena, ať už se jedná o konflikt v Donbasu či nefunkční ústavní řád. Jelikož dnes Evropská unie čelí krizi, kdy poprvé v historii vystoupil jeden z jejich členů, myslím si, že politika rozšiřování by měla být jednou z hlavních priorit EU. Proto si myslím, že podpora EU potenciálně členským státům by tak měla být větší než kdy jindy. ■

②

Myslím si, že pro vyspělou zemi zastávající demokratické hodnoty a vyznávající právní stát je trest smrti nepřijatelný. Což dokládá i potenciální ohrožení vstupu Turecka do Evropské unie. Prezident Erdogan se netají myšlenkami o potenciálním znovuzavedení trestu smrti v Turecku, což šokovalo mnohé evropské vlády. Je jisté, že pokud by se Turecko opravdu snažilo znovuoobnovit trest smrti, ukončilo by to zcela jistě jeho přístupové rozhovory s Evropskou unií. ■

O ČEM JEDNÁME?

Cenzura internetu

Pravděpodobně každý z nás denně (nebo alespoň několikrát týdně) vezme do ruky mobil, tablet nebo notebook, aby zjistil, co se událo ve světě, nebo popřál někomu k narozeninám. Kdo by si bez toho dnes dokázal představit svůj život. Nic ale není jen krásné – a internet je toho důkazem.

Původní komunita tvůrců, která stála za World Wide Webem (tedy tím, co si dnes představíme pod pojmem internet), jej definovala jako „[prostor kde] každý může publikovat cokoliv“ a kde „nikdo nepotřebuje povolení žádné autority, aby cokoliv publikoval“. Na první pohled to snad vypadá dobře – internet je nezávislý a nestátní prostor a jeho univerzalita a decentralizace by měla být prosazována stůj co stůj.

Je tu však jedno velké „ale“. Cokoliv znamená v tomto případě úplně cokoliv. I hanění náboženství nebo otevřeně rasistické texty. I propagandu tzv. Islámského

státu, která již zfanatizovala tisíce lidí po celém světě. I dětskou pornografii. Cokoliv.

Takže na jedné straně tu máme extrém otevřeného internetu, kam může každý publikovat cokoliv bez jakýchkoliv zásahů. Existuje samozřejmě i druhý extrém. V některých zemích s KLDŘ v čele je přístup k internetu omezen natolik, že si lidemohou zobrazit pouze státem schválené stránky.

A mezi těmito dvěma extrémy leží široké pole rozličných přístupů k regulaci internetu. Pro některé státy je prioritou ochraňovat svoje zájmy – například v Číně byly potrestány na dvě stovky lidí, kteří v roce 2015 na internet umístili informace, jež vedly k prudkému poklesu čínské burzy, v Turecku byl zablokovan Twitter kvůli tweetům opozičních politiků kritizujících vládu. Pro jiné státy (v čele s Německem) je na internetu nepřijatelný rasistický a antisemitský obsah. Další se již dříve pokusily

na půdě OSN prosadit plošný zákaz urážení proroka Mohammeda. A nakonec – některé se snaží chránit dobré mravy, takže omezují přístup svých například k pornografii.

Ve všech výše zmíněných případech přistupují místní úřady k některé z forem cenzury – regulují přímo internetový provoz, například zneprístupní doménu, a tam, kde to nejde, zatknou lidi, kteří jsou za nepohodlný obsah zodpovědní.

A tak vyvstávají otázky, které bude muset UNESCO vyřešit – kde má převahu svoboda projevu a kde už mají přednost jiná práva, například právo na důstojnost, nebo zájmy státu a občanů? Jaké způsoby cenzury mohou státy užít? A je vůbec žádoucí, aby to řešilo mezinárodní společenství? ■

Konstantin Sulimenko

redaktor Chronicle

VÝZNAMNÉ HISTORICKÉ UDÁLOSTI

CERN – klenot evropské spolupráce

Protože patří k duchu dnešní doby považovat evropskou integraci za nutné zlo, je třeba připomínat si, že se jedná o extrémně úspěšný projekt, a to i v mnoha ohledech, na které člověk nemusí nikdy pomyslet. Důkazem budiž evropská spolupráce v částicové fyzice zastřešená Evropskou organizací pro jaderný výzkum známou jako CERN.

Přítom evropská spolupráce na poli fyziky vysokých energií začala jako z nouze ctnost. Po druhé světové válce se evropská věda nacházela v troskách, nejenže mnoho skvělých vědců kvůli ní natrvalo přesídlilo za oceán, ale také se zůstavším výzkumníkům nedostávalo prostředků, aby mohli bádát na úrovni srovnatelné třeba s USA. To se týkalo obzvláště fyziky částic, která

si v té době začala vynucovat obrovsky finančně i prostorově náročné experimenty.

Na konci 40. let se proto mezi prominentními evropskými fyziky, mezi nimiž byli i nositelé Nobelovy ceny za fyziku Louis de Broglie a Niels Bohr, zrodila iniciativa za vybudování společné evropské laboratoře pro jadernou fyziku. Tato iniciativa získala v roce 1951 podporu UNESCO, o necelý rok později už dvanáct západoevropských států podepsalo dohodu o zřízení Evropské rady pro jaderný výzkum, což byla prozatímní instituce, které dohlížela na budování laboratoře ve švýcarské Ženevě. Tuto instituci nahradila v roce 1954 dodnes existující Evropská organizace pro jaderný výzkum.

Nedlouho na to se výzkum v ženevské laboratoři rozběhl naplno, v roce 1957 byl spuštěn první urychlovač, o dva roky později začal fungovat protonový synchrotron ve své době urychlovač s největší energií na světě. Postupně se začaly dostavovat i vědecké úspěchy. V roce 1965 vytvořili vědci z CERN spolu se svými americkými kolegy první antijádro. Na začátku 80. let začaly být prováděny na nově dokončeném

protonovém synchrotronu srážky proton-antiproton, díky čemuž na něm byly v roce 1983 poprvé pozorovány teorii standardního modelu předpovězené bosony Z a W. Tento objev vynesl dvěma vědcům z CERN už následující rok Nobelovu cenu. Práci výzkumníků z CERN ale vděčí za své ocenění mnoho dalších držitelů Nobelovy ceny za fyziku. Naposledy například laureáti z roku 2013, kteří ji obdrželi na předpovězení existence Higgsova bosonu, který byl experimentálně potvrzen na urychlovači LHC v CERN.

Přínosy činnosti CERN se ale neomezují jen na oblast fyziky. Jedním z vedlejších produktů jeho činnosti například je systém World Wide Web, jež využíváme téměř kdykoliv se připojíme na Internet. Vznik tohoto se datuje na konec roku 1990, kdy byla zprovozněn první webový server na světě <http://info.cern.ch/>. ■

Jakub Kopřiva

redaktor Chronicle

POLITIKA A UMĚNÍ

Šostakovič a Prokofjev ve stalinismu

Charakteristickým rysem totalitních režimů je potřeba politizovat každodennost. Není proto překvapením časté vměšování do umělecké činnosti, kterou lze navíc dobře propagandisticky zneužít. V Sovětském svazu se takto stala z komponování veřejná záležitost.

Ruská hudba první poloviny 20. století byla nesmírně inovativní. Stravinskij zářil v Paříži, Prokofjev zažíval úspěch v Americe (známá opera *Láska ke třem pomerančům*) a Šostakovičův potenciál byl zřejmý. Zatímco elitní umění rychle přijímá nové myšlenky a adaptuje se, to nižší je konzervativnější a zůstává dlouho neměnné. V nacistickém Německu i staliniském Rusku musela avantgarda narazit, jelikož oba režimy akceptovaly jen všeobecně srozumitelné, převážně národovecké umění.

Do poloviny 30. let se však komunistický režim konsolidoval a umělecký život nehlídal tak přísně. Až rok 1936 změnil život oběma, Prokofjevovi i Šostakovičovi. Stalin přesvědčil Prokofjeva, aby se vzdor názoru manželky i s rodinou vrátil do Sovětského svazu. Líčil mu rychlý rozvoj a perspektivnost sovětského umění a přislíbil prominentní postavení. Návrat to nicméně nebyl šťastně načasovaný, protože nedlouho poté začala být umělecká tvorba nekompromisně omezována. Stalinova nespokojená návštěva Šostakovičovy populární opery *Lady Macbeth Mcenského újezdu* měla totiž zásadní dohru. V deníku *Pravda* vyšel článek *Chaos místo hudby*, v němž byla tato opera nařčena z těžkého přečinu, z formalismu. Kritika to byla natolik politická a drásavá, že se skladatel začal bát o svůj život. Omezení svobody uměleckého projevu a vzrůstající pocit ohrožení v kulturní obci musel moderně skládajícího Prokofjeva znervózit.

Vykořenit formalismus, odstranit západní otravu kultury, podpořit proletářskou angažovanost umění – tak zněly cíle sovětského normativního kulturního programu. Lenin se označil za „barbara“ a odmítl expresionismus, futurismus, kubismus a „jiné ismy“. „Nezáleží na tom, co umění přináší stovkám či tisícům v populaci milionů. Umění patří lidu.“

Bylo načase prosazovat správný, pokrokový typ tvorby, tedy socialistický

realismus velebící slávu strany a lidu, chápající obyčejného člověka, vyzdvihující průmyslové úspěchy a lidovou tvořivost. Zásada obecné srozumitelnosti si nerozuměla s Šostakovičovým groteskně-tragickým nemelodickým stylem a abstraktní kompozicí. Těž ironie, sexualita, individualismus byly motivy, které se nepromíjely.

Začal Velký teror. Lidé mizeli beze stopy a Šostakovič se přizpůbil. Zůstal tonální a více romantický a svou novou symfonii přídromkoval „tvůrčí odpověď sovětského umělce na oprávněnou kritiku“. Vyprostil se tak z nemilosti a během druhé světové války ohromil svou Leningradskou symfonií, již skládal a uvedl v okupovaném Leningradu. Prokofjevovi se dařilo svou invenci navigovat režimem úspěšněji. Občas jen musel složit něco vlasteneckého jako v třicátém sedmém roce výroční kantátu na texty Marxe, Lenina a Stalina.

Nicméně v roce 1948 nastane druhá denunciační kampaň proti formalistickému umění a západním vlivům. Tentokrát zakázali hrát oba, a navíc Prokofjevovu manželku poslali do gulagu, odkud se dostala až za Chruščova v roce 1956.

To Prokofjev nedostal šanci na život po Stalinu. Zemřel asi hodinu před diktátorem 6. března 1953. Hudební periodikum věnovalo jeho úmrtí 116. stránku, prvních 115 zabraly články o Josifu Vissarionovičovi. A jeho pohřeb byl bez květin, protože povinný smutek vykoupil květinářství.

Šostakovič se mohl vrátit k některým postupům z mládí, později se stal členem komunistické strany, ale zároveň odvážně čerpal motivy z nežádoucích míst, třeba z židovské lidové poezie.

Totalitní režimy navozují zkoušky integrity, jež si lidé nezaslouží skládat. Jak existenčně a mravně obstát a zároveň provozovat své umění, to bylo dilema, s nímž se museli vypořádat nejen tito dva ruští skladatelé, ale umělci všech nesvobodných zemí. ■

Tomáš Krause

zástupce šéfredaktorky Chronicle

ZÁVODNÍK

Evropská komise žádá, aby Spojené království přispívalo do rozpočtu EU i po brexitu. V rámci dlouhodobého rozpočtu, ke kterému se dříve zavázalo, by se jednalo do roku 2023 o asi 1,9 bilionu korun. Novým německým prezidentem se stal dosavadní ministr zahraničí Frank-Walter Steinmeier. Bratr Kim Čong-una byl zavražděn na letišti v Kuala Lumpur. Evropský parlament schválil CETA, dohodu o volném obchodu s Kanadou, přestože Valonsko v říjnu na čas blokovalo její podpis. V Paříži i dalších francouzských městech demonstrovali lidé proti policejní brutalitě, došlo i na násilí a žhářství. Bývalý britský premiér Tony Blair vyzval občany k revoltě proti brexitu. USA zvažují odchod z Rady pro lidská práva (UNHRC) kvůli údajně neférovému postupu Rady proti Izraeli a zaujatosti. V Kóbe se vedla jednání o vzniku zóny volného obchodu RCEP, která by mohla být největší zónou volného obchodu na světě. Zóna by se zformovala kolem Číny a mohla by zahrnovat například Japonsko, Austrálii, Indii, Filipíny či Indonésii. Premiér Sobotka odvolal ministra průmyslu a obchodu Mládku, oficiálně kvůli rozporu Mládkova jednání s vládní politikou. Připustil také možnost budoucí vládní koalice s KSČM a označil Bohumínské usnesení, které zapovídá ČSSD takovouto spolupráci, za zastaralé. Byla spuštěna druhá vlna EET, která se týká velkoobchodních i maloobchodních podnikatelů. ODS bude před letošními parlamentními volbami spolupracovat se Stranou soukromníků, jejím členem, Ivo Valenta, je spoluvlastníkem Parlamentních listů. Poslanecká sněmovna odhlasovala, že státní podniky již nebudou muset zveřejňovat smlouvy v registru smluv. Pád jednoho ze slibů v koalici smlouvě ale ještě může zvrátit nesouhlas Senátu. Ázerbájdžán vydal mezinárodní zatykač na europoslance Jaromíra Štětínu za to, že se zúčastnil jako pozorovatel referenda o ústavních změnách v Náhorním Karabachu, a tedy nedovoleně vstoupil na okupované ázerbájdžánské území. ■

Kateřina Porembská

redaktorka Chronicle

Generální partner
Pražského studentského summitu

TOP
Partneři

UNIVERZITA
KARLOVA

AUTO ZRUCKÝ
DEALER NISSAN

Partneři

HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

RESPEKT

Mediální
partneři

Informační centrum OSN v Praze
United Nations Information Centre Prague

Za podpory

Tiráž

CHRONICLE, noviny Pražského studentského summitu, registrováno MK ČR E 16149, vydává ASOCIACE PRO MEZINÁRODNÍ OTÁZKY (AMO), Žitná 608/27, 110 00 Praha 1; tel.: 224 813 460; www.amo.cz / www.studentsummit.cz, e-mail: info@amo.cz / summit@amo.cz;

Šéfredaktorka: Linda Coufalová, tel: 775 775 838, **e-mail:** chronicle@amo.cz;
zástupce šéfredaktorky: Tomáš Krause; **redakce:** Jakub Kopřiva, Rafat Kurdí, Tomáš Kremel, Kateřina Poremská, Zuzana Svobodová, Anna Umlaufová; **fotografie:** Romana Červenková, Iva Gejdošová, Michal Janata, Daniela Klodnerová, Hana Kratochvílová, Markéta Škaldová; **sazba:** Linda Coufalová, Tomáš Kremel; **layout:** Jan Václav.

Prezentované názory nemusí vyjadřovat stanovisko redakce (vydavatele).

**Asociace
pro mezinárodní
otázky**
Association
for International
Affairs